

ศาสนาคริสต์



บริเวณลานโบสถ์ของอาสนวิหารแม่พระปฏิสนธินิรมล จังหวัดจันทบุรี

ความสำคัญของศาสนา

ศาสนาทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข เพราะทุกศาสนาล้วนมุ่งหวังให้ศาสนิกชนของตนเป็นคนดี และเมื่อศาสนิกชนเป็นคนดีแล้ว สังคมก็ย่อมจะปราศจากความเดือดร้อน ศาสนาช่วยให้มนุษย์รู้ว่า... สิ่งใดชั่ว... ถูกผิด ในศาสนาคริสต์สอนว่าพระเจ้าทรงประทานศีลธรรมประจำใจมนุษย์ ให้มนุษย์รู้จักดีชั่ว มนุษย์จึงจำเป็นต้องมีศาสนาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตเพื่อเลือกกระทำแต่สิ่งที่เป็นคุณงามความดี

ความหมายของศาสนา

คำว่า “ศาสนา” ตรงกับคำในภาษาอังกฤษที่มาจากภาษาละตินอีกทีหนึ่ง ซึ่งแปลว่า “ความสัมพันธ์” หรือ “ผูกพัน” หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ตรงกับคำภาษาบาลี “สาสนา” แปลว่าคำสั่งสอน “คำสั่ง” หมายถึง ข้อห้ามทำความชั่ว ที่เรียกว่าวินัย และเป็น “คำสั่งสอน” หมายถึง คำแนะนำให้ทำความดี ที่เรียกธรรมะ รวมเรียกว่า ศีลธรรม

ความเป็นมาของศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์มีต้นกำเนิดในเอเชียตะวันตก (อิสราเอลในปัจจุบัน) และแผ่ขยายไปตามทวีปต่าง ๆ ทั่วโลก ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น คริสต์ศาสนาได้ถูกนำมาเผยแพร่โดยคณะผู้สอนศาสนา (Missionary) ที่ติดตามมาพร้อมกับการค้าขายการล่าอาณานิคม เพื่อเหตุผลบางประการในทางการเมืองและการปกครองในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ โปรตุเกส สเปน และเนเธอร์แลนด์ โปรตุเกสและสเปนได้นำเอาคริสตศาสนามาเผยแพร่

ให้กับดินแดนที่เข้าครอบครองมากที่สุด ทำให้ประเทศที่เดิมเคยถูกสเปนและโปรตุเกสปกครองมานั้นมีผู้นับถือคริสต์ศาสนา และมียึดถือก่อสร้างโบรานซึ่งเป็นโบสถ์และศาสนสถานหลงเหลือเป็นร่องรอยของประวัติศาสตร์เหล่านั้นมากมาย เช่น ในฟิลิปปินส์ มาเก๊า ตีมอร์ ฯลฯ นอกจากนั้นในสมัยต่อมาฝรั่งเศสก็ได้เดินทางมาหาอาณานิคมในดินแดนแถบนี้ด้วยจนได้เวียดนาม กัมพูชา และลาวเป็นเมืองขึ้น นอกจากนี้ฝรั่งเศสยังได้นำคริสต์ศาสนา (นิกายโรมันคาทอลิก) ไปเผยแพร่ในโปรตุเกสและสเปน แต่ไม่ได้รับการต้อนรับเท่าไรนัก มีผู้นับถือไม่มากเหมือนดินแดนที่เคยอยู่ในการปกครองของโปรตุเกสและสเปน

ความเป็นมาของศาสนาคริสต์ในประเทศไทย

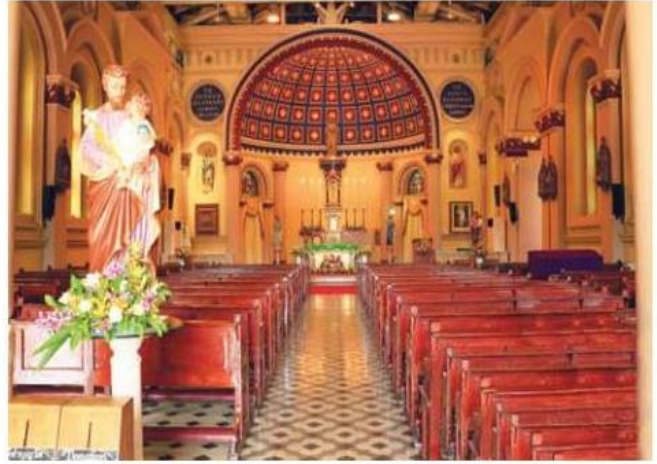
ศาสนาคริสต์เข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ เริ่มแรกคือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก การเข้ามาของศาสนาคริสต์ไม่ได้เข้ามาในรูปแบบของเหล่าอาณานิคม แต่เข้ามาในรูปแบบของการเผยแพร่ศาสนาแก่คนทั่ว ๆ ไป และในรูปของผู้สอนศาสนาให้กับบรรดาชาวต่างชาติ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวโปรตุเกสที่มาค้าขายและตั้งหลักแหล่งอยู่ในกรุงศรีอยุธยาเสียส่วนใหญ่ ซึ่งในสมัยนั้นเมื่อสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๒ ทรงทำสัญญาทางพระราชไมตรีกับโปรตุเกสที่เข้ามายึดครองเกาะมะละกา ชาวโปรตุเกสเดินทางเข้ามาประกอบกิจการต่าง ๆ ในกรุงศรีอยุธยา

ในแผ่นดินสมเด็จพระมหาจักรพรรดิที่ทรงสร้างความสัมพันธ์อันดีกับชาวโปรตุเกส คณะมิชชันนารีมายังสยามในช่วงระหว่าง พ.ศ. ๒๑๐๗ - ๒๑๑๐ คณะนักบวชที่ตอบรับและเดินทางเข้ามายังสยามประเทศรุ่นแรก พ.ศ. ๒๑๑๐ ได้แก่ คณะนักบวชโดมินิกันโดยบาทหลวงเฟอร์นันโด เอ็ด ซังตา มารีอา อธิการเจ้าคณะแห่งเมืองมะละกา ได้ส่งบาทหลวงเยโรมินา ดา ครูซ และบาทหลวงเซบาสติอ โด กันโต มาจากมะละกานั้นได้รับพระราชทานบ้านพักและเริ่มงานเผยแผ่ศาสนา ถือเป็นครั้งแรกของการเผยแผ่คริสต์ศาสนาอย่างเป็นทางการในกรุงสยาม

คณะมิชชันนารีชาวตะวันตกที่เข้ารุ่นแรกคือ ชาวโปรตุเกสและสเปนมากกว่าชาติอื่น ๆ ต่อมาในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช กรุงวาทิกันได้ตั้งสมณกระทรวงเผยแผ่ความเชื่อ เนื่องจากแต่เดิมอาศัยพระราชอำนาจของกษัตริย์โปรตุเกสและสเปนที่บัญชาให้ออกไปค้นหาดินแดนใหม่และถือโอกาสนำเอาคำสอนศาสนาคริสต์ไปเผยแผ่ด้วย ซึ่งต่อมามีความขัดแย้งในแนวทางปฏิบัติที่ต้องอยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ของโปรตุเกสและสเปน จึงเป็นเหตุให้ศาสนจักรโดยพระสันตะปาปาต้องการทางเผยแผ่ศาสนาตามแนวทางของศาสนจักรเอง และเมื่อถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ คริสต์ศาสนานิกายโปรเตสแตนต์ก็ได้เข้ามามีบทบาทในประเทศไทย นอกจากจะได้เผยแผ่ศาสนาแล้ว ยังได้ทำคุณประโยชน์แก่ประเทศไทยเป็นอันมาก เช่น การศึกษา การแพทย์ และการสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น

ปัจจุบันประเทศไทยรับรองฐานะองค์การทางศาสนาคริสต์ ๒ นิกาย คือ โรมันคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

๑. นิกายโรมันคาทอลิก มีสภาประมุขแห่งบาทหลวงโรมันคาทอลิกเป็นศูนย์กลาง แบ่งการปกครองเป็น ๑๐ เขตมิชซัง คือมิชซังกรุงเทพ ราชบุรี สุราษฎร์ธานี จันทบุรี เชียงใหม่ นครสวรรค์ อุบลราชธานี ท่าแร่-หนองแสง อุดรธานีและนครราชสีมา



โบสถ์วัดนักบุญยอเซฟ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ภายในโบสถ์วัดนักบุญยอเซฟ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๒. นิกายโปรเตสแตนต์ มี ๔ องค์การ คือ

๒.๑ สภาคริสตจักรในประเทศไทย ปกครองคณะเพรสไบทีเรียน คณะคริสเตียนเชิร์ช (ดิสไซเปิลส์ ออฟไครสต์) คณะลูเทอแรนเชิร์ชออฟอเมริกาในประเทศไทย เป็นต้น

๒.๒ สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย ปกครองคณะคริสเตียนแอนด์มัชชันนารีอัลไลแอนซ์ คณะเวิร์ลด์ไวด์อีแวนเจลิเซชั่นครุเสด นอกจากนี้ยังมีกลุ่มอื่น ๆ เช่น นิกายลูเธอรัน เป็นต้น

๒.๓ มูลนิธิคริสตจักรคณะแบปติสต์ ปกครองคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย

๒.๔ มูลนิธิคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย



คริสตจักรที่ ๑ สำเหร่ เป็นคริสตจักรแห่งแรกของนิกายโปรเตสแตนต์ ก่อตั้งโดยคณะเพรสไบทีเรียน ใน พ.ศ. ๒๔๐๐

คัมภีร์ หลักความเชื่อ หลักธรรมคำสอน และหลักปฏิบัติของศาสนา

หลักธรรมคำสอน คำสอนของพระเยซูเจ้าจากอุปัชฌาย์ หรือการเล่านิทานเปรียบเทียบ... ในพระคัมภีร์... ภาคพระธรรมใหม่ โดยเฉพาะในพระวรสาร เราจะพบว่า พระเยซูเจ้าทรงสอนพระธรรมคำสอนของพระองค์ด้วยคำอุปมาอยู่บ่อย ๆ ทรงแปลงเรื่องยาก ๆ ที่เป็นนามธรรมให้กลายเป็นเรื่องที่ฟังได้แบบสบาย ๆ ถ้าหากต้องการให้คำอุปมาของพระองค์เกิดประโยชน์และมีคุณค่ากับชีวิตอย่างเต็มเปี่ยมจริง ๆ ต้องหมั่นนำคำอุปมาของพระองค์มาคิดทบทวนไตร่ตรองอยู่เสมอ ๆ และนำไปปฏิบัติในชีวิตจริง

คำเทศน์สอนเรื่องแรกหรือปฐมเทศนาของพระเยซูเจ้า เรื่องความสุขแท้จริง หรือบุญลาภ ๘ ประการ คือ

๑. ความสุขแท้ ... ผู้มีใจยากจน คือ ผู้ที่มีใจสุภาพอ่อนน้อม มีความเป็นเด็กทางจิตใจ เป็นจิตใจที่พึ่งพาพระเจ้าเสมอ

๒. ความสุขแท้ ... ผู้เป็นทุกข์โศกเศร้า คือ ผู้ที่เป็นทุกข์เศร้าโศกเพราะความบาป การถูกกดขี่จากกฎของศาสนา สังคม และการเมือง

๓. ความสุขแท้... ผู้ที่มีใจอ่อนโยน คือ ผู้ที่มีใจสุภาพอ่อนโยน ไม่ใช้ความรุนแรงปฏิรูปความไม่ถูกต้องของสังคม แต่อุทิศตนเพื่องานของพระเจ้า

๔. ความสุขแท้... ผู้มีใจกระหายความชอบธรรม คือ เปรียบเหมือนคนจนที่ปรารถนาจะเห็นความยุติธรรมในสังคมต้องการให้เกิดความดีในสังคม

๕. ความสุขแท้... ผู้มีใจเมตตากรุณา คือผู้ที่ปรารถนาดีต่อผู้อื่น รู้จักให้อภัย อยากให้ผู้อื่นได้ดี มีความสุข เช่น คิดหาทางช่วย/อยากให้คนจน คนเจ็บป่วย คนชรา คนพิการ มีความสุข/พ้นทุกข์

๖. ความสุขแท้... ผู้มีใจบริสุทธิ์ คือ ผู้ที่มีใจสะอาด บริสุทธิ์ ปราศจากสิ่งไม่ดีทั้งทางกาย วาจา ใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึกนึกคิดและจิตใจ

๗. ความสุขแท้... ผู้ที่สร้างสันติ คือ ผู้ที่สร้างสันติ ความปรองดอง ผู้นำการประสาน กลมกลืน การคืนดี และการให้อภัย

๘. ความสุขแท้... ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม คือ ผู้ที่มีใจยึดมั่นในความดี เห็นคุณค่าแห่งความดี ยึดมั่นในจิตตารมณ์แห่งความรัก ตามแบบพระวรสาร ให้อภัยแก่ผู้เบียดเบียนข่มเหง

บัญญัติรัก เป็นหลักปฏิบัติของคริสต์ศาสนาซึ่งเป็นบทบัญญัติสำคัญในการนำไปปฏิบัติมี ๒ ข้อ คือ

ข้อที่ ๑ ท่านต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญา และสุดกำลังของท่าน ซึ่งความหมายของคำว่า “รักพระเจ้า” หมายถึง จงเชื่อฟังพระเจ้าด้วยความเคารพนบนอบต่อพระองค์ คือถ้าเราทำตามคำสอนของพระเจ้าในพระคัมภีร์ด้วยสุดจิตสุดใจ สุดความคิด คือได้ผ่านกระบวนการศึกษามาอย่างถ่องแท้แล้วนำมาปฏิบัติอย่างสุดกำลังไม่ทอดทิ้ง ผลลัพธ์คือ เราจะมีทัศนคติที่ดีท่าทีที่ดีต่อผู้อื่น เราจะอยู่ร่วมกับผู้อื่นด้วยความเข้าใจ

ข้อที่ ๒ ท่านจะต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง

ข้อปฏิบัติของศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์มีข้อปฏิบัติสำหรับคริสตชนปฏิบัติในชีวิตประจำวันดังนี้

๑. การภาวนา (Prayer) : เป็นรูปแบบความผูกพันระหว่างมนุษย์กับพระเป็นเจ้า เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ ที่ลึกซึ้งตามประสามนุษย์ว่า “เราจะบอกว่าเรารักกันได้อย่างไร หากเราไม่เคยคิดถึงกัน ไม่เคยสนทนากัน ไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กัน ไม่เคยคิดที่จะทำสิ่งดีดีให้แก่กันและกัน หรือเมื่อคิดถึงแล้ว ก็ไม่เคยปฏิบัติสิ่งที่ดีต่อกัน” การภาวนาสำหรับคริสต์ศาสนิกชน จึงเป็นสิ่งที่มนุษย์แสดงออกถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว โดยมีบทภาวนาที่คริสต์ศาสนิกชนทุกคนสามารถอธิษฐานภาวนาร่วมกันได้ เป็นบทภาวนาที่ใช้ในการอธิษฐานสาธารณะ เพื่อแสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นบทภาวนาจากคัมภีร์ไบเบิล เช่น บทเพลงสดุดี บทข้าแต่พระบิดา หรือบทภาวนาที่พระศาสนจักรได้ประพันธ์ขึ้น แต่ในเวลาเดียวกันการภาวนาด้วยบทภาวนาที่แต่ละคนอธิษฐานแบบเงียบๆ ภายในใจ หรือด้วยวาจา ก็เป็นการภาวนาเช่นกัน นอกจากนี้ คริสต์ศาสนิกชนสามารถภาวนาได้แม้ขณะที่กำลังทำงาน หรือทำกิจการต่างๆ ในชีวิต หากคิดถึงพระเจ้าในกิจการทุกอย่างที่ทำก็ล้วนแต่เป็นการภาวนาทั้งสิ้น

บทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา”

(มัทธิว ๖: ๙-๑๓)

ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์ พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ พระอาณาจักรจงมาถึง พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์ โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้ โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าเหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ อาแมน

๒. การร่วมในพิธีมิสซา:

“มิสซา” (Missal) หมายถึง “การถูกส่งไป” เพื่อประกาศข่าวดีและเป็นแบบอย่าง รวมทั้งมอบตนเอง และชีวิตให้มีคุณค่าต่อคนอื่นๆ เช่นเดียวกันกับที่เราได้รับจากพระเจ้า ความหมายที่แท้จริงของคำว่า “มิสซา” จึงไม่ถูกต้องตรงกับที่เป็นอยู่ในเวลานี้ เราจึงควรเรียกพิธีกรรมในปัจจุบันว่า “พิธีบูชาขอบพระคุณ โดยเน้นที่ความหมายของพิธีกรรมว่าเป็นการขอบพระคุณอย่างแท้จริง คือ พระเยซูเจ้าเป็นทั้งผู้ถวายและเป็นเครื่องบูชาเอง โดยผ่านทางพิธีการหักปังบนพระแท่นเพื่อขอบพระคุณพระบิดา ในพิธีมิสซาฯ คริสต์ศาสนิกชนเชื่อว่า องค์พระเยซูเจ้าประทับอยู่อย่างแท้จริงใน ๓ วิธีการ คือ

๑. จากพระวาจาของพระองค์ในบทอ่านจากพระคัมภีร์
๒. ระหว่างการเสกปัง และเหล้าองุ่น
๓. การรับศีลมหาสนิท ซึ่งเป็น “ปังทรงชีวิต”

“พิธีมิสซา” คือ พิธีบูชาขอบพระคุณพระเป็นเจ้า (Eucharistic Celebration) เป็นการแสดงออกซึ่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสต์ศาสนิกชน โดยมีองค์พระเยซูเจ้าเป็นเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาปมนุษย์ อาศัยพระกายและพระโลหิตที่พระองค์ทรงยอมสละและพลีชีวิต ดังนั้น การร่วมในพิธีมิสซา จึงหมายถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่คริสต์ศาสนิกชนจะขอบพระคุณพระเจ้าที่ได้ทรงประทานพระบุตรของพระองค์ลงมาไถ่บาปของมนุษย์ทุกคน

๓. การพลีกรรม:

“การพลีกรรม” คือ การยอมรับความทุกข์ยากลำบาก ความเจ็บปวด หรือการปฏิเสธตนเองที่จะละเว้นกิจกรรมที่นำความสุขหรือความสนุกส่วนตัว หรือตั้งใจ ลด-ละ-เลิก กิจกรรมที่ไม่ดี ซึ่งอาจจะเป็นการยึดติดในบาปต่างๆ หรือนิสัยที่ไม่ดีของตนเอง โดยเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจากความตั้งใจ ความจริงใจ และด้วยใจเสรี โดยมีจุดประสงค์เพื่อจะได้ทำตัวเองให้ใกล้ชิดพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

การพลีกรรมเป็นการกระทำเพื่อจะทำให้ผู้ปฏิบัตินั้นได้ “หันหลัง” ให้ความโน้มเอียงไปในทางบาป และในเวลาเดียวกัน การพลีกรรมทำให้เราได้ “หันหน้า” เข้าหาพระเจ้า การพลีกรรมเป็นวัตรปฏิบัติประการหนึ่งในวิถีชีวิตของคริสตศาสนิกชน ทั้งนี้เพื่อจะได้เข้ามีส่วนร่วมไปกับพระมหาทรมานของพระเยซูคริสต์ ตามที่พระองค์ทรงสอนว่า “ถ้าผู้ใดอยากติดตามเราก็จงเลิกนึกถึงตนเอง จงแบกไม้กางเขนของตนทุกวันและติดตามเรา” (ลูกา ๙:๒๓) การพลีกรรมจะช่วยทำให้ผู้ปฏิบัติได้มีจิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข เป็นความสุขที่สืบเนื่องมาจากความรัก ความเป็นพี่เป็นน้อง และการเป็นสานุศิษย์ที่แท้จริงของพระเจ้า

๔. การทำบุญให้ทาน:

คำสอนสำคัญของคริสตศาสนา คือ “จงรักพระเป็นเจ้า และจงรักเพื่อนมนุษย์” (เทียบ มัทธิว ๒๒: ๓๗-๓๙, ยอห์น ๓:๑๖) ดังนั้น การทำบุญให้ทานจึงเป็นกิจการที่คริสตศาสนิกชนแสดงออกซึ่งความรักที่มีต่อพระเป็นเจ้า ด้วยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่พระเป็นเจ้าทรงสร้างมาตามพระฉายาลักษณ์ของพระองค์

“การทำบุญ” หมายถึง การกระทำกิจกรรมอันดีต่อพระเป็นเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ โดยมีวัตถุประสงค์และความตั้งใจอันดีที่จะทำให้ผู้อื่นมีความสุข ด้วยน้ำใจอิสระของตนเอง

“การให้ทาน” หมายถึง การให้หรือการบริจาคทรัพย์สินหรือสิ่งของเพื่อผู้อื่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการทำนุบำรุงพระศาสนจักร เพื่อการสังคมสงเคราะห์ เพื่อการช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก และเพื่อการเสริมสร้างความคิดของส่วนรวม

๕. การแต่งกาย:

การแต่งกายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของคนแต่ละชาติ แต่ละท้องถิ่น ซึ่งมีความดีงามความเหมาะสมตามแต่ละบริบทของตน ดังนั้น คริสตศาสนาจึงปรับตนเองให้เข้ากับแต่ละวัฒนธรรมโดยคริสตศาสนิกชนสามารถแต่งกายได้ตามจารีตประเพณี เช่น การแต่งกายไปร่วมในพิธีมิสซาก็จะเป็นการแต่งกายสุภาพเรียบร้อยตามประเพณีนิยม การแต่งกายไปร่วมในพิธีแต่งงานหรืองานศพก็จะเป็นการแต่งกายด้วยสีเสื้อที่เหมาะสมกับกาลเทศะ มีเพียงการแต่งกายในพิธีกรรมเท่านั้น ที่ยังคงรักษาเอกลักษณ์ตามจารีตประเพณีของแต่ละนิกาย เช่น นิกายโรมันคาทอลิก นิกายกรีกออร์ทอด็อกซ์ และนิกายโปรเตสแตนต์ โดยผู้ประกอบพิธีกรรมจะมีการแต่งกายที่เฉพาะเจาะจง นอกจากนั้นในบางนิกาย เช่น นิกายโรมันคาทอลิก ยังมีสัญลักษณ์เครื่องแต่งกายอันแสดงถึงความเป็นนายชุมพบาล และความเป็นผู้นำกลุ่มคริสตศาสนิกชน เช่น หมวก และไม้เท้า

๖. อาหารการกิน:

คริสตศาสนิกชนนิกายโรมันคาทอลิก จะอดเนื้อในวันศุกร์ทุกสัปดาห์ตลอดทั้งปี เพราะถือว่าเป็นวันพลีกรรมทั่วไป แต่ในเทศกาลมหาพรต (ระยะเวลาประมาณ ๔๐ วัน ก่อนวันระลึกถึงพระมหาทรมานของพระเยซูเจ้า หรือวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ (Good Friday) คริสตศาสนิกชนจะอดอาหารในวันพุธรับเถ้า (วันแรกของเทศกาลมหาพรต) และวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ (วันที่ระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า)

"การอดเนื้อ" ในที่นี้หมายถึงการละเว้นจากการรับประทานเนื้อสัตว์สี่เท้า สัตว์ปีก เพราะถือว่าเป็นสัตว์ใหญ่ เช่น หมู วัว ไก่ นก ฯลฯ อีกทั้งเนื้อเหล่านี้ในอดีตมีราคาแพง จุดประสงค์ของการอดเนื้อ ก็เพื่อละเว้นจากการเสพสุขและเข้าร่วมทุกข์กับองค์พระเยซูเจ้า เป็นการอดอาหารที่มีราคาแพง หรือออร์อยลิน เพราะเนื้อนำมาปรุงอาหารได้หลากหลาย แต่จะกินอาหารเรียบง่ายไม่ฟุ่มเฟือย เช่น ผัก เต้าหู้ หรือแป้งแทน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงไม่กินความไปถึงสัตว์น้ำ เช่น กุ้ง หอย ปู ปลา ฯลฯ เพราะสัตว์เหล่านี้แต่เดิมเป็นสัตว์เล็กราคาไม่แพง ทอดแหตามริมคลอง ตลิ่งหน้าบ้าน ฯลฯ คล้ายๆ เด็ดยอดผักกริมริ้วมาทำอาหารกิน ไม่ได้ฟุ่มเฟือยอะไร แต่ในปัจจุบัน แม้จะมีได้ห้ามอาหารทะเล หรือสัตว์น้ำก็จริง แต่เพื่อร่วมทุกข์กับพระเยซูเจ้า จึงไม่สมควรที่จะทานอาหารทะเล (sea food) ราคาแพงๆ ซึ่งเป็นการไม่มัจฉัยส์ตามข้อบังคับของพระศาสนจักร คริสต์ศาสนิกชนคาทอลิกที่มีอายุ ตั้งแต่ ๑๔ ปี ขึ้นไป จนถึง ๖๐ ปี ต้องอดอาหารและอดเนื้อ (ในวันพุธรับเถ้า และวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์) ยกเว้นผู้ป่วย แต่หากไม่มีทางเลือก อาจจะทำบุญชดเชยหรือไม่ได้กินเนื้อรับประทาน แต่ถ้าจำเป็นถึงที่สุดก็รับประทานได้ เพราะไม่มีตัวเลือก แต่ต้องไปทำกิจกรรมชดเชย เช่น สวดภาวนา สวดสายประคำ หรือไปเผ้าศีลมหาสนิทในโบสถ์

๗. การทักทาย:

เรามักจะได้พบการทักทายหรือคำบอกเล่าที่แสดงถึงความเป็นคริสตศาสนิกชนอยู่บ่อยๆ ทั้งในภาพยนตร์หรือในการเข้าสังคม อาทิ “ขอพระเจ้าสถิตกับท่าน” “ขอพระเจ้าคุ้มครอง” “รักในพระคริสต์” “สุขสันต์วันคริสต์มาส” (Merry Christmas) “สุขสันต์วันอีสเตอร์” (Happy Easter) “สันติสุขจงอยู่กับท่าน” (Peace be with you) จนบางครั้งอดสงสัยไม่ได้ว่าคำทักทาย การจับมือ การกอด การเอากล่อมสัมผัสกัน หรือคำกล่าวลา เป็นส่วนหนึ่งของวิถีปฏิบัติที่แสดงออกถึงความคริสตศาสนิกชนด้วยหรือไม่ หรือเป็นวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น จริงๆ แล้วการทักทายเป็นส่วนหนึ่งของคำอวยพรที่คริสตศาสนิกชนมีให้แก่กันในทุกวันเวลาของชีวิต ในการพบปะกันท่ามกลางผู้มีความเชื่อเดียวกัน คริสตชนตระหนักดีว่า พระพรต่างๆ มิได้มาจากตนเอง มนุษย์จึงอ้อนวอนขอพระเจ้าได้โปรดประทานพระพร เพื่อให้ทุกสิ่งเป็นไปตามพระประสงค์ ดังนั้น คริสตชนจึงมีการนำความเชื่อดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันตามวัฒนธรรมของตน แต่มิได้เป็นสัญลักษณ์ภายนอกของการแสดงตนเป็นคริสตชนแต่ประการใด

๑. กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม. ความรู้ศาสนาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด. พิมพ์ครั้งที่ ๒, ๒๕๕๗.

๒. กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม. ศาสนาในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด. พิมพ์ครั้งที่ ๓, ๒๕๖๑.

๓. กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม. กรมการศาสนา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, ๒๕๕๑.

๔. กรมการศาสนา และอนุกรรมการส่งเสริมกิจการศาสนาและศาสนิกสัมพันธ์ คณะกรรมาธิการการศาสนา คุณธรรม จริยธรรม ศิลปะและวัฒนธรรม วุฒิสภา. วิถีชีวิต ๕ ศาสนิกในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ไร่ไทยเพรส จำกัด. พิมพ์ครั้งที่ ๕, ๒๕๖๑.